

Indlæg fra  
Vitta Christensen  
Skåphusvej 52  
Ilskov

Min barndom i Ilskov

Jeg er født i 1941 på Skåphusvej i Ilskov, som dengang var et lille husmandssted.

Min far var i mange år mælkekusk. Han måtte af sted med heste og vogn for at hente malkespande rundt på nogle af gårdene og bringe dem til mejeriet som lå i Ilskov hovedgade.

Der blev mælken forarbejdet så mælkekusken fik skummetmælk med tilbage. Ofte til at fodre dyrene med.

Jeg husker engang hvor hestene blev bange og løb løbsk (de skændede)  
Det var den tids trafikulykker. Biler var der næsten ingen af.

Min far var efterkommer af kartoffeltyskerne. Han var født på en kolonigård i Sandkærgårde ved Grønhøj. Han har siden fortalt mig hvor svært det var at have et tysklingende navn under krigen. (Bärtel – 2. verdenskrig). Jeg kan svagt huske under krigen vinteren 1945.

Vores hjem lå tæt ved banen. Tyskerne skulle bevogte banen. De kom og forlangte at sove i laden og ville også have halm med hen i banegrøften for at kunne holde varmen.

Engang havde de stillet deres geværer ind i mors spisekammer. Hun havde trækar hvor hun saltede kød ned. Ellers kunne det ikke holde sig. Dengang havde vi ikke fryser. Min mor var ikke bange for noget. Jeg husker hun flyttede alle geværer udenfor. Hun kunne ikke komme til sit forråd. Jeg husker ikke om der skete noget ved det.

Min far var glad da krigen sluttede. Han var heldigvis så dansk at han vidste hvem han skulle holde med.

Det at vores hjem lå så tæt på banen var noget man vænnede sig til. Det var rigtige bummeltog der kørte dengang. De kørte ikke så stærkt og de larmede meget. Alle billederne inde i vores hus hang altid skævt. Togene kørte på fast brændsel. Når de kom forbi kunne man se at der stod 2 mænd og fyrede. De vinkede altid. Desværre blev jernbanen fra Herning til Viborg senere nedlagt.

Min mor havde mange talenter. Først var hun kogekone. Når der skulle være fester sparede man ikke. Ofte kunne det tage 3 dage at forberede og afholde selve festen. Nogen gange var det i forsamlingshuset. Nogen gange holdt man festen på hjemmeadressen.

Ofte var det store gårde.

Alle segl blev sat til. Hun havde altid en eller flere hjælpere. Der var også altid en der vaskede op.

Der var et serveringshold. Dette hold havde ofte en mand med. Han blev kaldt Skaffer. Det var hans ansvar at ingen gæster manglede noget. Dengang forstod man at feste.

Min mor fandt siden andet arbejde. Hun fik arbejde som syerske på en fabrik i Herning.

Da jeg skulle begynde min skolegang var det på en ny skole som blev bygget i 1947. Ilskov Centralskole. Skolen fungerer stadig som eneste skole i Ilskov.

Da jeg var barn havde Ilskov et blomstrende forretningsliv. Vi havde Brugsen hvor vi havde kontrabog. Når vi betalte regninger fik vi et kræmmerhus bolsje. Vi havde et afholdshotel som havde brødudsalg, slik og meget andet.

Der hvor Karlsens kvarter ligger nu var der tømmer forretning. Tømmerens mor og kone havde en butik med trikotage, linge og meget andet. Familien hed Karlsen.

Vi havde en cykelforretning hvor man kunne få cyklen repareret og måske købe cykler. Cykelhandlerens kone havde en butik hvor man kunne købe kaffe, legetøj og meget andet.

Jeg husker også at der kom en uldhandler cyklende med en stor pose på cyklen. Det var spændende når han åbnede for posen.

Men det var små kår. Ofte måtte man nøjes med at se.

Vejret var anderledes dengang. Om sommeren var det vidunderligt. Vi cyklede til Sunds for at bade. Men tørken var hård ved afgrøderne. Vande kunne man ikke.

Om vinteren frøs det meget hårdt. Kaffeosen frøs i Madam Blå. Karkluden frøs fast til bordet. Jeg kan huske at det sneede så meget at alt lukkede. Man etablerede et hold af mænd som skulle være snekastere. Vejene skulle være farbare så mælken kunne komme til mejeriet.

Dengang var man meget hjælpsom. Jeg husker engang min far var på sygehuset hvor naboerne hjalp med kreaturerne og mange andre ting.

Man var ofte sammen og hyggede sig med kaffe og kage selv om man arbejdede hårdt og mange timer var det som om man havde mere tid. Tingene gik ikke så stærkt. Man havde ikke så travlt.

I mit hjem var radioen meget vigtig. Mine forældre skulle høre radioavis hver dag. Det var den eneste nyhedskilde de havde. Om aftenen hørte vi også radio. Der var hørespil. Tyve spørgsmål til professoren og meget andet. Samtidig lavede man håndarbejde. Hyggeligt!!

Det var hvad jeg havde valgt at fortælle om.

Min beretning strækker sig fra 1941 til 1957.